

cu privire la aplicarea de către Comisie a Comunicării privind clemența. Tribunalul ar fi omis și să constate că Comisia a încălcat principiile echității, egalității de tratament și încrederii legitime prin faptul că, pe de o parte, a afectat posibilitatea lor de a-și susține cauza „cu arme egale” în raport cu alte întreprinderi pentru a obține o reducere a sancțiunii și, pe de altă parte, a reținut că prin colaborarea lor nu erau îndreptățite la o reducere a amenzii în sensul comunicării menționate sau al orientărilor.

În sfârșit, recurențele afirmă că Tribunalul a omis să își exercite controlul jurisdicțional de fond cu privire la aprecierile Comisiei privind stabilirea amenzii finale.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).

Recurs introdus la 15 martie 2013 de Guido Strack împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) din 15 ianuarie 2013 în cauza T-392/07, Guido Strack/Comisia Europeană

(Cauza C-127/13 P)

(2013/C 147/24)

Limba de procedură: germană

Părțile

Recurent: Guido Strack (reprezentant: H. Tettenborn, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurentului

- Anularea Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) din 15 ianuarie 2013 în cauza T-392/07 în măsura în care Curtea nu a admis, sau nu a admis în totalitate, cererile recurentului;
- soluționarea în lipsă a cauzei conform capetelor de cerere formulate de recurent în cauza T-392/07;
- obligarea Comisiei la plata tuturor cheltuielilor de judecată, și
- în subsidiar, anularea de asemenea a deciziei prin care Președintele Tribunalului Uniunii Europene a repartizat cauza Camerei a patra a Tribunalului.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurentul invocă nouă motive:

1. necompetența completului de judecată și viciile de procedură și de motivare care rezultă de aici, precum și, ceea ce este de asemenea legat de necompetența completului de judecată, încălcarea articolului 6 alineatul (1) din CEDO, a articolului 47 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a articolului 50 al doilea paragraf din Statutul Curții Uniunii Europene, a articolului 12 și a articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului Uniunii Europene, precum și a altor norme de drept, care rezultă din „reatribuirea” cauzei către altă cameră în cursul procedurii;
2. neregularități de procedură și încălcări ale Regulamentului nr. 1049/2001 (¹), ale articolelor 6 și 13 din CEDO și ale articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și ale principiilor dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, dreptului de a fi ascultat și dreptului la un proces echitabil, la care se adaugă lipsa de motivare și denaturări ale faptelor, care sunt imputabile: refuzului de a statua conform procedurii accelerate; unor restricții inadmisibile ale posibilităților reclamantului de a se exprima și refuzului de a admite un memoriu având ca obiect rectificarea raportului de ședință; unui control jurisdicțional insuficient al înscrisurilor și respingerii cererii reclamantului având ca obiect, în această privință, verificarea în camera de consiliu a tuturor înscrisurilor; unei denaturări a faptelor, unui control jurisdicțional insuficient și unei încălcări a principiilor repartizării sarcinii probei și dreptului la un proces echitabil în privința problemei caracterului complet al înscrisurilor și a cifrelor din cererile de confirmare a accesului la documente care au fost realmente depuse în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001; duratei excesive a procedurii și neregularităților în soluționarea cererii de despăgubire formulate în această privință
3. eroarea de drept, insuficienta precizie și motivarea insuficientă în ceea ce privește formularea și extinderea punctului 1 din dispozitiv (și a pasajelor din hotărâre care stau la baza acestuia), la care se adaugă o denaturare a faptelor, în special prin neluarea în considerare a menținerii interesului reclamantului de a exercita acțiunea;
4. denaturarea faptelor, insuficienta motivare și încălcarea principiilor de interpretare în ceea ce privește întinderea cererii reclamantului de obținere a accesului la documente în cauza T-110/04;
5. erori de drept, denaturări ale faptelor și o motivare insuficientă în ceea ce privește aplicarea și interpretarea articolului 4 alineatul (1) litera (b) și a articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001 coroborate cu dispozițiile juridice referitoare la protecția datelor;

6. erori de drept, denaturări ale faptelor și o motivare insuficientă în ceea ce privește aplicarea și interpretarea articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001;
7. erori de drept și o motivare insuficientă în ceea ce privește respingerea cererii de daune interese formulate în cuprinsul cererii introductive și, în special, o încălcare a principiilor în domeniul măsurilor de cercetare judecătorească și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă;
8. o încălcare a principiului dreptului la protecție jurisdicțională efectivă în cadrul respingerii unei cereri a reclamantului la punctul 90 din hotărârea pronunțată în cauza T-392/07 și
9. erori de drept și o motivare insuficientă în ceea ce privește decizia cu privire la cheltuielile de judecată.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).

Recurs introdus la 18 martie 2013 de Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, fostă Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, și Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a patra) din 22 ianuarie 2013 în cauza T-218/00, Cooperativa Mare Azzurro/Comisia

(Cauza C-136/13 P)

(2013/C 147/25)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurente: Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, fostă Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl și Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl (reprezentanți: A. Vianello, A. Bortoluzzi și A. Veronese, avocați)

Celelalte părți din procedură: Ghezzi Giovanni & C. Snc di Ghezzi Maurizio & C., Comisia Europeană

Concluziile recurentelor

- Anularea și/sau modificarea Ordonanței Tribunalului de Primă Instanță (Camera a patra) din 22 ianuarie 2013, notificată recurentelor la 23 ianuarie 2013, pronunțată în cauza

T-218/00, prin care Tribunalul a respins acțiunea introdusă de Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl și alții/Comisia, în scopul de a obține anularea Deciziei 2000/394/CE a Comisiei din 25 noiembrie 1999 privind măsurile de ajutoare în favoarea întreprinderilor stabilite în Veneția și în Chioggia, prevăzute prin Legile nr. 30/1997 și nr. 206/1995 privind instituirea unor reduceri de contribuții la asigurările sociale (JO 2000, L 150, p. 50);

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurenții invocă erori de drept în aplicarea principiilor exprimate de Curtea de Justiție în Hotărârea Comitato Venezia vuole vivere, pe de o parte, în ceea ce privește obligația de motivare a deciziilor Comisiei în materie de ajutoare de stat și, pe de altă parte, în ceea ce privește distribuția sarcinii probei referitor la condițiile de la articolul 107 alineatul (1) TFUE.

Prin ordonanța care face obiectul prezentului recurs, Tribunalul nu s-ar fi conformat deciziei Curții din Hotărârea Comitato Venezia vuole vivere din 9 iunie 2011 care stabilește că decizia Comisiei „trebuie să includă în sine toate elementele esențiale pentru punerea sa în aplicare de către autoritățile naționale”. Deși decizia nu conținea elementele esențiale pentru punerea sa în aplicare de către autoritățile naționale, Tribunalul nu ar fi constatat nicio carență în metoda adoptată de Comisie în decizia atacată, ceea ce implică o eroare de drept.

În temeiul principiilor enunțate de Curte în Hotărârea Comitato Venezia vuole vivere, în cadrul recuperării, revine statului membru — iar nu beneficiarului — sarcina de a demonstra de la caz la caz îndeplinirea condițiilor prevăzute la articolul 107 alineatul (1) TFUE. În speță, Comisia a omis să precizeze însă „modalitățile” unei astfel de verificări; în consecință, întrucât nu dispune de elementele esențiale pentru a demonstra, în cadrul recuperării, că avantajele acordate constituie, pentru beneficiari, ajutoare de stat, Republica Italiană ar fi decis — prin Legea nr. 228 din 24 decembrie 2012 (articolul 1 punctul 351 și următoarele) — să răstoarne sarcina probei, contrar celor stabilite în jurisprudența comunitară. Potrivit legiuitorului italian, nu revine în special statului, ci fiecărei întreprinderi beneficiare a ajutoarelor acordate sub formă de exonerare de unele sarcini sociale, să aducă dovada că avantajele în discuție nu denaturează concurența, nici nu afectează schimburile comerciale intracomunitare, în lipsa căreia se prezumă caracterul propriu al avantajului acordat de a denatura concurența și de a afecta schimburile comerciale dintre statele membre. Toate acestea ar fi contrare principiilor enunțate în Hotărârea Comitato Venezia vuole vivere.